

Molnár Gábor

Hervadó boszorkányok átkát elűzendő

*fél csokor fonnyadott virágból emeltem fellegváramat,
honnan lángoló fároszom a megvetés büszke aranyvértjében perzseli ítéletét,
mialatt méltatlan múzsáim varacskosokkal párzanak alatt*

*anyám volt a fény, ki méhéből vajúdott alá a magasból, e törpék elé,
hol az undortól emígyen kétkedik hitem: vajjon nékik is teremtőjük volt a fény?
hiszen látom mint tolonganak, s fajzanak öldöklő-könyörgő rémekké*

*bár tengerek dagálya lükteti véretem, ám hübriszem dacára csüggedek,
oly hatalmas nyájjá sárlott e reszketeg mocsár, kurváknak ajkáról lecsüngő morál,
s ím, akárha láncra vert bőszi kövek, törődött tajjaim tehetetlenek*

*az ártatlanság halott, elűzték a lelkükben szépeket,
bűngörcsben őrzöngő szerelmem a halálhoz lép, s ellenem könyörög kölcsönért,
lám, mily gyengék mind a bűnösök, kiknek szívéből lélekút nem vezet*

*hervadó liliomodnak kényúrnője vagy, s költőknek sírgödre gyűlölő öled,
ó, te bosszúdon tobzódó bolond, meddő erőddel a gonosznak pusztáját áhítod,
sósivatagod árad szét mindenben, s kéjbő ugartáncodon égeted gyümölcsös édened*

*bazsalygó senkikhez dörzsölöd kipusztult ágyékok,
de biz' szűkölsz még, mint elveszett állatok, amint a Naphoz szorítom szomjazó homlokom,
s az igazság tükrözül, mikor az Istenarc rád ragyog*

elérkezik az eszmélet hajnala

*az öröklét emlékezetét illanja felém könnypikkely aurád bánata,
midőn a dombtetőn, izzó mező flórájával szédelegnek szerelmes fellegek,
ott lélegzetemmé léssen majd, szirmokból újjá szőtt életed illata*

Szalmaszál

*szalmabála von magához,
arany szalmaszál vagyok,
s majd ellobbanok egyszer,
szédült szálként szellő tűzbe dob*

*Tőled, könnyeid medrén élek,
szeplőtelen ibolyaszírom,
anyámmá nyílt tágas réted,
fényt irkálok kegy bizalmasdon*

*fecskebölcsek röpte lelked,
Apám, tavasz pirkadata vagy,
Isten hintáz szemid ráncán,
mankóm szíved, örökléttől nagy*

*virág ölelt egykor,
mint illatos mező,
világ öle voltál,
riadtan reszkető*

*gerlék vagyunk mi ketten,
kettőnk közt a rengeteg,
átokcsőrök csipdesnek el,
szavak, tüskék, fellegek*

*szárnyad hangját várom,
siess, röpjél kedvesem,
szárnyam tolltól fosztott,
hej, egyedül elveszem*

*szalmabála lők magától,
törött szalmaszál vagyok,
aláhullok éjsetétben,
mint földre roskadt csillagok*